

1

De noordelijke Yungasweg in Bolivia staat bij de plaatselijke bevolking bekend als *El Camino de la Muerte*, de Weg van de Dood. Hij werd in de jaren dertig aangelegd door Paraguayaanse krijgsgevangenen en is een van de weinige routes door het bergachtige regenwoud die La Paz, de hoofdstad van het land, verbindt met de noordelijke regionen, zo'n zeventig kilometer verderop. De weg is nauwelijks breed genoeg voor twee auto's naast elkaar, met tientallen nagenoeg verticale hellingen omlaag, zonder enige vorm van vangrail. Voor fouten is geen ruimte. Als het regent laten rotsblokken en aardkluiten los van de hoger gelegen hellingen en storten omlaag. Chauffeurs die een haarspeldbocht ronden, worden soms geconfronteerd met een aardverschuiving of een muur van afbrokkelend gesteente die hen van de richel af duwt, waardoor ze in een ravijn van zo'n zeshonderd meter diep storten, waar de snelstromende Coroico samenvloeit met de Amazone. Zelfs als niets de grotendeels onverharde weg onbegaanbaar maakt, daalt er vaak een dichte mist neer langs de met klimplanten overdekte rotswanden, waardoor het zicht tot nul wordt gereduceerd. Talloze kruisen en gedenkstenen markeren de plaatsen waar voor twee- tot driehonderd mensen per jaar de reis eindigde, waarna ze deel werden van de duistere legende van de noordelijke Yungasweg. Hoewel sommigen beweren dat er een vloek op rust waarover de duivel voor eeuwig heerst, hebben anderen verklaard dat het simpelweg de gevaarlijkste weg ter wereld is.

Sam Fisher wist alles van de noordelijke Yungas, en hij wist dat de man die hij achterna zat hem er doelbewust heen had geleid met de bedoeling hem daar aan zijn einde te laten komen. De klootzak had geen flauw idee dat hij Amerika's jongste en meest geduchte beest had ontketend: een uiterst geheime commando- en contraterrorisme-eenheid, die het Vierde Echelon werd genoemd en onder bevel stond van Fisher, die alle vrijheid had om zijn vlijmscherpe klauwen uit te slaan naar mannen als hij, en om ongestraft alles te doen wat nodig werd geacht.

Fisher draaide het gas van de gestolen motor verder open en schakelde naar een hogere versnelling. Hij knarsetandde en scheurde de volgende bocht door, waarbij de oude Yamaha begon te slingeren en een angstrilling langs zijn ruggengraat joeg. Toen hij de bocht door was, rammelden de roestige spatborden en begon de verschoten sticker van Jezus op de benzinetank los te laten. Plotseling brak de lichtkegel uit de koplamp door het duister en de hevige regen, en zag hij zijn prooi op slechts een paar meter afstand voor zich, waarbij 's mans eigen motorfiets een kielzog van modder opwierp. Fisher reed vol gas in de hoogste versnelling.

De man die bij de inlichtingendiensten bekendstond als Hamed Rahmani én onder zijn schuilnaam Abu Jafar Harawi, zag iets voor zich, gaf een ruk aan zijn stuur en omzeilde twee rotsblokken in de toepasselijke vorm van doodskisten die schuin boven op elkaar lagen. Fisher deed hetzelfde, waarbij zijn schouder de natte stenen schampte. De motor van de tweewieler begon te sputteren en te haperen toen ze opklommen tot een hoogte van bijna vijf kilometer boven de zeespiegel. Ze raasden over een breder stukje weg dat bedoeld was om passeren mogelijk te maken en reden toen over een eenbaanstraject van minstens een kilometer langs klippen, waarvan het water over de randen de duisternis in stroomde.

Fishers armen verkrampden, zijn tricepsen al pijnlijk van de inspanningen om het stuur in bedwang te houden. Hij schakelde op-

nieuw toen Rahmani de volgende bocht om ging en heel even uit het zicht verdween om vervolgens, met het licht uit zijn koplamp zwiepend langs de muur rechts van hen, weer tevoorschijn te komen.

Toen hij zag dat Rahmani de voorsprong vergrootte, boog Fisher zich voorover, gaf extra gas en drukte zijn ellebogen tegen zijn lichaam om zo min mogelijk luchtweerstand te bieden en daarmee het maximum aan snelheid uit zijn motor te persen.

Plotseling werd hij naar rechts gesmeten doordat het voorwiel in contact kwam met een stuk rots dat fungeerde als springplank, en toen beide wielen loskwamen van de grond, dacht hij dat er een einde was gekomen aan de jacht en dat hij beter had kunnen stoppen om bier te offeren door het over de aarde uit te gieten en de godin Pachamama om een veilige doortocht te vragen, zoals de meeste bewoners van de Yungas, want binnen drie seconden zou alles wel eens afgelopen kunnen zijn.

Toen beide banden weer tegen de grond smakten en hij de klap in zijn ruggengraat voelde doortrillen, hapte hij naar adem en stuurde scherp naar links om een volgend obstakel van grote stenen te ontwijken, waarbij hij niet kon voorkomen dat hij de motor pas op luttele centimeters afstand van de rand van het ravijn weer onder controle kreeg. Hij kreunde en boog zich naar rechts, laveerde de motor langs de steenslag en stuurde wat dichterbij de rotswand toe. Ja, nu kon hij even opgelucht ademhalen.

Het weinige dat hij kon onderscheiden van het volgende ravijn deed hem vaart minderen en hij dacht terug aan zijn gereedschapstas die hij in La Paz had achtergelaten, die uitpilde van zijn overige wapens, zijn af luisterapparatuur en zijn communicatiemiddelen. Hij was volledig undercover, in burgerkleding, de bar binnengestapt. Op de een of andere manier was die klootzak getipt en was hij 'm gesmeerd. Hij had geen tijd gehad om goed uitgerust voor de strijd achter Rahmani aan te gaan. Voorlopig was het nog een strijd van man tegen man, een op een, motorfiets tegen motorfiets. Fishers

handgemaakte FN Five-seven semiautomatische pistool met geïntegreerde geluiddemper stak in een verborgen holster op zijn heup en hij moest ervan uitgaan dat Rahmani ook over minstens één of twee handvuurwapens beschikte.

Fisher keek op zijn brandstofmeter: zijn tank was ongeveer halfvol. Als hij Rahmani niet kon inhalen, dan zou de schoft misschien wel eerder zonder benzine komen te zitten. Of anders Fisher zelf. Daar was geen peil op te trekken, dus... hij zou hem wel móéten inhalen als hij die man levend in handen wilde krijgen. Rahmani was majoor en in dienst van MOIS, het Iraanse departement van Informatie en Staatsveiligheid. Alleen dat maakte hem al een waardevolle prooi. Maar hij kluste ook nog graag bij als dief die samen met een select groepje vrienden de hand had weten te leggen op vijfenveertig kilo hoogverrijkt uranium, of HEU, uit Mayak, een van de grootste atoomreactoren in de Russische Federatie. Na de diefstal was hij gesignaleerd in Bagdad, vervolgens was hij een tijdje onvindbaar en toen was hij weer opgedoken in Bolivia, in gezelschap van een paar vriendjes die drugs smokkelden. Hij dacht dat hij daar veilig was. Maar hij wist natuurlijk niet met wie hij het nu aan de stok had.

Met zijn ogen knipperend tegen de wind en de regen, richtte Fisher zijn blik strak op het vage lichtpuntje voor zich en probeerde Rahmani's spoor in de modder te volgen, aan hem de moeilijker taak overlatend om zijn weg te kiezen langs en tussen het puin door dat verspreid over de weg lag.

Na een relatief flauwe bocht naar rechts, onder een gordijn van klimop dat zich drie meter van de bergwand uitstreckte en een paar seconden beschutting bood tegen de regen, viel Fishers mond open van verbazing en ontsnapte er een vloek aan zijn lippen.

Een koelwagen blokkeerde het grootste deel van de weg. Links van het voertuig was nog maar een halve meter ruimte, precies langs de afgebokkelde rand van de afgrond. De chauffeur had, zoals velen deden, de wagen aan de kant gezet om te wachten tot het noodweer

voorbij was, uit angst dat de weg verderop te gevaarlijk zou blijken en in de hoop dat hij de volgende ochtend beter zicht zou hebben. Die vermoedens werden geschraagd toen de corpulente chauffeur, met een honkbalpetje op, zijn hoofd uit het raampje van zijn cabine stak en in het Spaans tegen Fisher riep dat hij moest stoppen en beschutting moest zoeken.

Maar daar, verderop links, was Rahmani, die met één hand aan zijn stuur reed en met de andere steun zocht tegen zijkant van de vrachtwagen om zijn evenwicht niet te verliezen, tot hij uiteindelijk bij de voorbumper was aangekomen, gas gaf en er weer vandoor ging.

Terwijl Fisher vaart minderde en voorzichtig – met ingehouden adem – zijn motorfiets om de achterkant van de truck heen laveerde en ernaast kwam, zei hij tegen zichzelf dat hij zijn blik gericht moest houden op waar hij heen wilde. Niet omlaagkijken. Verdomme, de verleiding was groot, en toen hij langzaam vorderde, wierp hij een zijdelingse blik naar links. Door stortbuien en de grillige duisternis heen zag hij dat hij de klip tot op een paar centimeters was genaderd en dat daarnaast de afgrond gaapte. Juist op dat moment raakte zijn voorwiel een paar losse steentjes, die over de rand vielen. Fisher kreeg zowat een hartverzakking.

Rahmani's motor gierde toen hij opnieuw langs de bergwand scheurde en een flinke voorsprong nam. Fisher zette zich krachtig af tegen de truck, kwam aan bij de voorbumper, gaf gas en schoot vooruit, waarbij zijn voorwiel even onbedoeld loskwam van de grond. Ze naderden de La Cumbreapas, het hoogste punt van de weg, dat werd gevolgd door een halsbrekende afdaling helemaal tot aan de Coroico.

Nadat hij even met vol gas was doorgereden, waarbij Fisher de achterstand op Rahmani verkleinde tot zo'n vijftig meter, boog de weg af naar links, glooide omlaag en opeens snelden ze weer op de volgende serie haarspeldbochten af.

Fisher, die op zijn snelheidsmeter wilde kijken, maar bang was zijn blik zelfs maar een ogenblik af te wenden van de weg voor hem,

greep het stuur nog wat steviger vast, maar behield zijn snelheid. Een stapel rotsblokken links van hem dwong hem plotseling weer de kant van de bergwand op, maar hij week te ver uit en schoot recht op de rotswand af omdat hij zijn stuur met een ruk te ver had omgegooid. Hij stond op het punt de macht over zijn stuur te verliezen, maar gaf er nogmaals een ruk aan en kwam met één laars op de grond de bocht door.

Rahmani laveerde als een professionele stuntman tussen de obstakels door, waarbij zijn lange haar wapperde in de wind. Ze daalden verder af en slingerden heen en weer als balletjes op een roulettetafel, totdat de weg vlakker werd. Fisher dacht dat dit een goed moment zou kunnen zijn om extra gas te geven, maar van een aantal overhangende richels boven hen stroomde het regenwater omlaag, alsof er een stuk of zes brandslangen helemaal openstonden.

Fisher omzeilde de eerste twee waterkolommen, maar de volgende viel al te dicht langs de rotswand en dreef hem opnieuw de kant van de afgrond op. Hier was de grond veel onstabiel; zijn achterwiel zakte een beetje weg en achter hem vielen stukken steen in het ravijn. Toen hij die vuurproef had doorstaan, vloekte hij hardop – want voor hem wachtte de volgende...

Een paar watervallen op ongeveer drie meter afstand van elkaar stortten zich nu langs de klip omlaag en knabbelden gretig aan de rand van de afgrond. Rahmani, die verdomde kamikazepiloot, stuurde zijn motor dwars door de waterstroom, werd opzijgeworpen en verdween bijna in de afgrond, waarna hij zijn stuur naar rechts gooidde en er op het allerlaatste moment in slaagde zich met gierende motor en slippende banden uit die greep te bevrijden.

Met hernieuwde vastberadenheid en bogend op een lange loopbaan van hachelijke situaties die de meeste mannen knikkende knieën en een rolberoerte zouden hebben bezorgd, kromde Fisher zijn pols en schoot met volle vaart op de watervallen af, zichzelf wijsmakend dat zijn voorwaartse kracht groter was dan de kracht van

het vallende water, tot hij zich op het laatste moment realiseerde dat klinkklare zelfverlakterij was. Als hij niet op de wand aanstuurde was hij er geweest.

Gedurende de tijdspanne van drie hartslagen zag hij alleen maar water, gehuld in duisternis, dat zich over hem uitstortte, tot hij er plotseling van verlost was, glimlachte – en de motor onder hem weggleed. Dat hij erin slaagde een voet aan de grond te krijgen voordat hij een echte doodsmak maakte was een klein wonder, en net op het moment dat het stuur langs de rotswand begon te schrapen en de vonken eraf vlogen, was hij bij machte zijn evenwicht te herstellen. Hij boog mee met de volgende bocht en bereikte een vlakker stuk van de weg.

Rahmani bevond zich nu ver onder hem en had de volgende haarspeldbocht gerond, waarbij het licht van zijn koplamp nietig als een vuurvliegje afstak tegen de kolossale wolkenkrabber van hoge rotsformaties.

Maar vlak voor Rahmani zag hij nog een paar lichtjes als slakken de heuvel af sukkelen, en heel even tekende het silhouet van de auto zich af: een personenauto, waarschijnlijk een taxi, waarvan de chauffeur een heel hoog tarief berekende of vastbesloten was ondanks het noodweer veilig thuis te komen. Hoe dan ook, die chauffeur was plotseling Fishers beste maatje. Als de weg zo smal zou blijven als hij op dat moment was, dan zou Rahmani tijd verliezen bij zijn pogingen de taxi te passeren, of hij zou erachter moeten blijven hangen – terwijl Fisher achter hem kwam aanstormen.

Terwijl er een nieuwe stoot adrenaline door zijn aderen joeg, deed Fisher zijn uiterste best de haarspeldbocht met de grootste mogelijke snelheid en voortvarendheid door te komen, waarbij zijn linkervoet in de bocht de grond raakte. Hij wou dat hij een aangepaste racemotor had, zodat hij met zijn knie door de modder kon slippen. Hij snelde voort, verloor bijna opnieuw de macht over het stuur, herstelde zich en gaf gas om de afstand tussen hem en Rahmani zo snel mogelijk te verkleinen.

Een van de weinige verkeersborden die het hadden overleefd – de meeste waren door automobilisten platgereden of de afgrond in gegeld – gaf aan dat hij een scherpe bocht naderde. Fisher slaakte een diepe zucht en hield zijn adem in. Terwijl hij zo dicht als hij durfde langs de rotswand reed en zijn blik strak gericht hield op de povere lichtkegel van zijn koplamp, zieldde hij de bocht in en nam een beetje gas terug, zodat hij de bocht kon ronden. De Yamaha was een echte oude koffiemolen, maar hij begon eraan te wennen en schakelde inmiddels wat meer op zijn gevoel, waarbij het geluid van de motor een duidelijker indicatie vormde voor de snelheid.

Rahmani reed met grote snelheid op de taxi af en een tweede vluchtige blik maakte duidelijk dat hij er niet langs kon. Fisher klemde zijn kaken op elkaar en bleef dicht bij de rotswand, zijn snelheid bijna twee keer zo groot als die van Rahmani. De taxichauffeur moest wel denken dat zijn laatste uur geslagen had, en heel even keek Rahmani om en werd zijn gezicht belicht door Fishers koplamp. Zijn ogen werden groot van ontzetting toen hij zich realiseerde dat hij Fisher niet had weten af te schudden en dat de man hem binnen enkele seconden kon hebben ingehaald.

Een vaag geronk van helikopterwieken maakte dat Fisher omhoogkeek. Toen klonk er nog een geluid op. Het leek een zware dieselmotor die het geluid van de taxi overstemde.

Ze naderden een scherpe bocht naar rechts, en opeens was hij daar: een oude Volvo F6-vrachtwagen uit de jaren zeventig, waarmee de roekeloze chauffeur de hele weg in beslag nam en frontaal op de taxi afstevende.

De chauffeur van de vrachtwagen trapte evenals de taxichauffeur op zijn rem, maar hun banden hadden nauwelijks houvast op de verregende, modderige weg.

‘Sam, we zijn weer online, hebben doelwit op de warmtebeeldcamera en Briggs is onderweg,’ klonk een vertrouwde stem door de stuivergrote onderhuids aangebrachte ontvanger achter zijn oor.

Fisher had zijn subvocale zendertje, of svT, niet op zijn keel aangebracht, dus hij kon geen antwoord geven, maar dat deed er weinig toe.

De vrachtwagen en de taxi botsten op elkaar met een donderende, knarsende explosie van verwrongen metaal, glasvezel en versplinterend glas die hem de adem benam en de brokstukken zijn kant op smeed.

De voorkant van de taxi werd ingedrukt alsof hij gemaakt was van papier-maché, en de vrachtwagen bleef doorrazen en duwde de taxi achteruit, waarbij de voorwielen los van de grond kwamen.

Rahmani had geen tijd om te reageren. Hij slaakte een wanhoopskreet en klapte tegen de achterbumper van de taxi. Zijn voorwiel vouwde dubbel als een taco terwijl de motor opziggled, en nog geen seconde later stuitte hij tegen de achterraut en verdween onder het voertuig...

In de gehaktmolen.

Het gepiep en gerochel en gekraak van metaal bereikte zijn hoogtepunt terwijl Fisher vloekte en afkoerste op de piepkleine opening aan de linkerkant, in een poging om de voortdenderende vrachtwagen te omzeilen. Hij vloekte nogmaals, want de taxi met Rahmani eronder begon naar de rand van de afgrond te glijden en sneed hem de pas af. Hij knalde tegen de taxi op, vloog over het stuur en rolde over de kofferbak van de taxi, en vervolgens maakte de botsing met de Volvo dat hij langs de zijkant van de taxi omlaaggled.

Een stukje rots en aarde van ongeveer twintig centimeter breed redde Fishers leven.

Hij landde met zijn schouder op dat stukje grond, realiseerde zich zijn hachelijke toestand – hij stond op het punt om in de afgrond te storten – en stak in een reflex beide handen uit om zich vast te grijpen aan een paar bosjes onkruid die langs de ravijnwand groeiden.

Zijn benen werden onder hem weggeslagen, door de schok glipte het onkruid tussen zijn vingers door en zijn greep verzwakte. Hij plantte de neuzen van zijn laarzen in de rotswand, maar de natte

modderige rots bood maar weinig houvast en zijn benen bungelden onder hem. Hij kreunde van inspanning, zijn armen trilden letterlijk onder hun zware last. Links van hem fladderde iets voorbij, en daar was hij: de sticker van Jezus die op de benzinetank van zijn motor had gezeten; hij dwarrelde even over een rots en werd toen een speelbal van de wind.

Boven Fisher, verderop rechts van hem, gaven de achterwielen van de truck het op en het zwoegende voertuig begon te schuiven naar de rand van de afgrond. De chauffeur probeerde verder afglijden te voorkomen, maar het was al te laat.

De hele rotsrichel trilde toen de achterwielen van de Volvo in het luchtledige draaiden, terwijl het chassis over de grond naar de afgrond werd getrokken. Ten slotte kwamen de voorwielen los van de grond, net toen de chauffeur, een magere, bebaarde man in een overall, probeerde uit de cabine te springen, maar de truck was al bezig neer te storten. Fisher keek met gefascineerde afschuw hoe de chauffeur schreeuwde en de koplampen recht omhoog de lucht in schenen en nog even langs Fisher flitsten voordat de truck omlaagtuimelde, de koplampen wild in het rond dansend en steeds verder vervagend... totdat een verre dreun en het gesis van vlammen van ergens op de bodem van het ravijn opklonken.

De helikopter was nu vlak boven hem en de rotors ranselden de storm. Dat moest een Russische MIL MI-24-gevechtshelikopter zijn, eentje van een kleine luchtvloot die de regering van Bolivia van de Russen had gekocht om de drugshandel te bestrijden. Fisher had Briggs, zodra hun doelwit ervandoor ging, erop afgestuurd om zich bij de piloot en de boordschutter te voegen.

Een schijnwerper bescheen Fisher en toen verscheen het nylon koord binnen handbereik naast hem. Hij pakte het koord op hetzelfde moment dat een zwarte man omlaaggleed, gekleed in het volledige kevlar gevechtstenuue, met een trifocale nachtkijker op, en die als twee druppels water op Fisher leek.